

สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การเสนอผลการวิจัย เรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีฝึกการสะกดคำ และวิธีสัมพันธ์ทักษะ มีสาระสำคัญ ดังนี้

วัตถุประสงค์

เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีฝึกการสะกดคำ และวิธีสัมพันธ์ทักษะ

สมมติฐานการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการเขียนสะกดคำของนักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมด้วยวิธีสัมพันธ์ทักษะสูงกว่าวิธีฝึกการสะกดคำ
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการเขียนสะกดคำของนักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีฝึกการสะกดคำสูงกว่าก่อนการทดลอง
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการเขียนสะกดคำของนักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีสัมพันธ์ทักษะสูงกว่าก่อนการทดลอง

ตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนโฆสิตสโมสร สังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร ที่กำลังเรียนในภาคปลาย ปีการศึกษา 2535 จำนวน 209 คน ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1. เลือกโรงเรียนโดยวิธีสุ่มตัวอย่างแบบมีวัตถุประสงค์ คือ เลือกโรงเรียนที่มีจำนวนห้องเรียนและจำนวนนักเรียนที่เพียงพอที่จะทำการวิจัย และเป็นโรงเรียนที่ผู้บริหารและคณะครูให้ความสนใจและสนับสนุนในการทำวิจัย

2. เลือกตัวอย่างประชากรแบบจับคู่คะแนน (Match by pair) โดยดูจากคำสั่งเขต การทำแบบฝึกหัด และใช้คะแนนจากภาคความรู้วิชาภาษาไทย ภาคต้นปีการศึกษา 2535 จากจำนวนทั้งสิ้น 60 คน จับคู่ผู้เรียนที่คะแนนเท่ากับหรือใกล้เคียงกันให้ได้ 2 กลุ่ม กลุ่มละ 20 คน

3. สุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) โดยจับฉลากให้กลุ่มทดลองที่ 1 สอนซ่อมเสริมด้วยวิธีฝึกการสะกดคำ และกลุ่มทดลองที่ 2 สอนซ่อมเสริมด้วยวิธีสัมพันธ์ทักษะ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบความสามารถทางด้านภาษาไทย ชนิดแบบทดสอบสะกดคำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากสำนักทดสอบทางการศึกษา และจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ซึ่งเป็นแบบทดสอบมาตรฐาน มีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (S.E.) 3.3706 และค่าความเชื่อถือได้ .7856

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยนำแผนการสอนที่สร้างขึ้นไปทดลองสอน เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีฝึกการสะกดคำและวิธีสัมพันธ์ทักษะโดยมีขั้นตอนในการดำเนินการสอน ดังนี้

1. ทดลองสอนการเขียนสะกดคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนซ่อมเสริมด้วยวิธีฝึกการสะกดคำและวิธีสัมพันธ์ทักษะ ตามแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นทั้งสองกลุ่ม จำนวนกลุ่มละ 20 คน หลังเลิกเรียนตั้งแต่เวลา 15.30 น. - 16.30 น. ใช้เวลา 9 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 วัน วันละ 3 คาบ

2. เมื่อทดลองสอนนักเรียนครบตามกำหนดแล้ว ให้นักเรียนทำแบบทดสอบความสามารถทางภาษาไทย ชนิดแบบทดสอบสะกดคำทั้ง 2 กลุ่ม

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบค่ามัชฌิม เลขคณิตของคะแนนทดสอบหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 โดยการทดสอบค่า ที (t-test)

2. เปรียบเทียบค่ามัชฌิม เลขคณิตของคะแนนทดสอบก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 โดยการทดสอบค่า ที (t-test)

สรุปผลการวิจัย

ผลการทดสอบความมีนัยสำคัญของความแตกต่างของค่ามัชฌิม เลขคณิตของคะแนนทดสอบสรุปได้ดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการเขียนสะกดคำระหว่างการสอนซ่อม เสริมด้วยวิธีฝึกการสะกดคำและวิธีสัมพันธ์ทักษะหลังการทดลองไม่แตกต่างกัน

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการเขียนสะกดคำของนักเรียนที่เรียนซ่อม เสริมด้วยวิธีฝึกการสะกดคำสูงกว่าก่อนการทดลอง

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการเขียนสะกดคำของนักเรียนที่เรียนซ่อม เสริมด้วยวิธีสัมพันธ์ทักษะสูงกว่าก่อนการทดลอง

อภิปรายผล

ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการเขียนสะกดคำระหว่างการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีฝึกการสะกดคำและวิธีสัมพันธ์ทักษะ หลังการทดลองไม่แตกต่างกัน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการเขียนสะกดคำของทั้ง 2 วิธีหลัง การสอนซ่อมเสริมสูงกว่าก่อนการทดลอง ทั้งนี้ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่า

1 การสอนซ่อมเสริม หมายถึง การสอนเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องทางการเรียนในการเขียนสะกดคำของนักเรียน ฉะนั้น กลุ่มทดลองทั้ง 2 ถือว่าได้รับการแก้ไขข้อบกพร่องทางการเรียนในการเขียนสะกดคำเหมือนกัน แต่ต่างกันที่วิธีเรียน ซึ่งในกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีสัมพันธ์ทักษะ ใช้วิธีฝึกทักษะทั้ง 4 ด้านคือ ฟัง พูด อ่าน และเขียนให้เกี่ยวเนื่องกัน ส่วนกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีฝึกการสะกดคำ ฝึกด้วยการฝึกเขียนคำในลักษณะต่าง ๆ แสดงให้เห็นว่าการสอนด้วยวิธีสัมพันธ์ทักษะ และวิธีฝึกการสะกดคำ สามารถแก้ไขข้อบกพร่องทางการเรียนในการเขียนสะกดคำของนักเรียนได้ เนื่องจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการเขียนสะกดคำของนักเรียนทั้ง 2 วิธี สูงกว่าก่อนการทดลอง

2 ใช้เทคนิควิธีสอนใหม่ ๆ ไม่ซ้ำวิธีเดิม ซึ่งในการวิจัยใช้วิธีสอน 2 วิธีคือ วิธีฝึกการสะกดคำ โดยใช้กิจกรรมดังนี้ คือ เล่นเกม สนทนาซักถาม ร้องเพลง อ่านบท ร้อยแก้ว เล่นกิจกรรมผสมผสาน ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น และวิธีสัมพันธ์ทักษะโดยใช้กิจกรรมดังนี้คือ เล่นเกม สนทนาซักถาม ร้องเพลง ปรินาคำทาย เล่นกิจกรรมผสมผสาน ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

3 เน้นให้เด็กฝึกปฏิบัติและค้นพบด้วยตนเอง ซึ่งในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีฝึกการสะกดคำ และวิธีสัมพันธ์ทักษะ ที่เน้นตัวนักเรียนเป็นผู้ปฏิบัติกิจกรรมทุกขั้นตอนการสอน จรูญชัยโชค (2530) กล่าวว่า เทคนิคการสอนซ่อมเสริมนั้นควรสอนโดยยึดบุคคลเป็นหลัก กล่าวคือ ครูเป็นผู้สอนนักเรียน เป็นรายกลุ่มและรายบุคคล และในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอนและฝึกนักเรียนเป็นรายกลุ่มและรายบุคคลทั้ง 2 วิธีซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของนวลใจ หนูมี (2529) ที่พบว่า ความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนมีมากขึ้นหลังจากที่ได้รับการสอนซ่อมเสริม

ซึ่งการจัดกิจกรรมการสอนหลาย ๆ รูปแบบให้สนุกสนาน น่าสนใจ ใช้เวลาฝึกสั้น ๆ ทำให้นักเรียนไม่รู้สึกเบื่อหน่ายในการเรียน ตรงกันข้ามกลับมีความสนใจกระตือรือร้น ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมเป็นอย่างดี ดังนั้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนซ่อม เสริมด้วยวิธีฝึกการสะกดคำสูงขึ้นไปตามสมมติฐาน สุจริต เพียรชอบ และ สายใจ อินทร์พรหม (2523) กล่าวว่า การสอบแบบสัมพันธ์ทักษะจะทำให้ให้นักเรียนมีความสนุกสนาน และมีส่วนร่วมในกิจกรรมมาก สอดคล้องกับผลการวิจัยของไกรวุฒิ จันทรัตน์ (2525) ที่พบว่า นักศึกษาชอบเรียนคำที่เขียนผิดสมอด้วย วิธีสัมพันธ์ทักษะ นอกจากนี้การค้นพบด้วยตนเอง นักเรียนต้องการทราบผลการสอบทุกครั้ง สอดคล้องกับ พรหม ฐิตย์ (2525) ที่สรุปความเห็นของ Skinner ที่ว่าการกระทำใด ๆ ถ้ามีการเสริมแรง นักเรียนจะทำกิจกรรมนั้น ๆ อีก

4. ใช้สื่อการสอนที่น่าสนใจ ในการใช้สื่อการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีฝึกการสะกดคำ และวิธีสัมพันธ์ทักษะ ทั้ง 2 วิธีผู้วิจัยเลือกใช้ เกม เพลง กิจกรรมกลุ่ม บทบาทสมมติ ปริศนาคำทาย การแข่งขัน อภิปรายกลุ่ม การวาดรูป บัตรคำ แถบประโยค แผนภูมิ ป้ายนิเทศ ฯลฯ ซึ่งสื่อดังกล่าวผู้วิจัยใช้เป็นกิจกรรม ชี้นำเข้าสู่บทเรียนกิจกรรมการเรียนการสอน และสรุปบทเรียน ซึ่ง อัจฉรา ชิวพันธ์ (2531) กล่าวถึงคุณประโยชน์ของการใช้สื่อประกอบการสอนภาษาไทยไว้ว่า ช่วยให้เกิดพัฒนาการทางด้านความคิดให้กับนักเรียน ส่งเสริมทักษะการใช้ภาษาในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงออกซึ่งความสามารถที่มีอยู่ นักเรียนเกิดความเพลิดเพลินและผ่อนคลายความตึงเครียดในการเรียน จูงใจและเร้าความสนใจของนักเรียนช่วยให้ครูได้เห็นพฤติกรรมของนักเรียนได้ชัดเจนยิ่งขึ้น เป็นกิจกรรมที่ผู้วิจัยใช้เป็นกิจกรรมชี้นำเข้าสู่บทเรียน กิจกรรมการเรียนการสอน และขั้นสรุป ในการเขียนแผนการสอนซ่อมเสริมทั้ง 2 วิธี

5 ใช้หลักจิตวิทยาประกอบ กฎแห่งความสำเร็จ

กฎแห่งความสำเร็จ กฎนี้กล่าวว่าคนที่คนกระทำการใด ๆ หรือสิ่งใดได้ดีจะต้องมองเห็นความสำเร็จ และได้พบกับความสำเร็จบ้างตามควร การเรียนและความสัมพันธ์ต่อเนื่องจึงจะเกิดขึ้น ดังนั้นในการสอนเขียนสะกดคำ ครูจึงควรคัดเลือกคำที่เหมาะสม

กับระดับชั้น และความสามารถของนักเรียน เพื่อให้ให้นักเรียนได้ประสบผลสำเร็จในการเรียน ซึ่งจะเป็นกำลังใจให้นักเรียนอยากเรียนต่อไป

กฎแห่งการฝึกหัด กฎนี้ถือหลักว่าการที่ผู้เรียนจะเรียนได้ดีจะต้องได้กระทำสิ่งนั้นเสมอ ถ้าไม่ได้กระทำผลก็จะเกิดในทางตรงกันข้าม

จากกฎข้อนี้ครูจึงควรให้เด็กนักเรียนได้ฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน อย่างสม่ำเสมอ เพื่อไม่ให้ทักษะทั้ง 4 ลดประสิทธิภาพลง

หลักการเรียนโดยการกระทำ กล่าวถึงการเป็นไปโดยให้เด็กได้ลงมือปฏิบัติเอง ว่าจะให้ผลดี ดังนั้นในการเรียนการสอนครูจึงควรให้นักเรียนได้เป็นผู้ลงมือกระทำกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยตนเองอย่างทั่วถึง เพื่อเด็กจะได้เกิดความชำนาญ คุ้นเคยกับสิ่งที่ครูสอนยิ่งขึ้น ดังที่ สุจริต เพียรชอบ และ สายใจ อินทร์พรหม (2533) ได้กล่าวว่าเด็กจะเกิดความชำนาญในทักษะภาษาถ้าได้มีประสบการณ์โดยตรง ครูจึงควรให้เด็กได้กระทำกิจกรรมต่าง ๆ ในขณะที่เรียนด้วยตนเองให้มาก ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

หลักการเสริมแรง พรรณี ชูทัย (2522) ได้สรุปทฤษฎีของ Skinner เรื่องหลักการเสริมแรงไว้ในหนังสือจิตวิทยาการศึกษาว่าการกระทำใด ๆ ถ้าได้รับการเสริมแรงจะมีแนวโน้มให้เกิดกระทำนั้นซ้ำอีก ส่วนการกระทำที่ไม่มีการเสริมแรงจะมีแนวโน้มให้ความถี่ของการกระทำนั้นลดหายไปมากที่สุด ฉะนั้นในการสอนเมื่อนักเรียนประสบความสำเร็จ ครูจึงควรเสริมกำลังใจซึ่งอาจจะกระทำโดยกล่าวชมเชยต่าง ๆ ใช้การให้คะแนน หรือยกย่องให้เป็นตัวอย่างแก่เด็กอื่น เป็นต้น เด็กจะรู้สึกภาคภูมิใจ และอยากกระทำสิ่งนั้นซ้ำ ซึ่งจะทำให้เด็กเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาทั้ง 4 ด้านยิ่งขึ้น

แรงจูงใจ พรรณี ชูทัย (2522) กล่าวว่า "แรงจูงใจเป็นสิ่งสำคัญในการเรียน เป็นความจำเป็นที่ครูจะต้องรู้จักกระตุ้นให้เด็กตื่นตัว พยายามที่จะทำงานให้ประสบความสำเร็จ" อุดลย์ ไทรเล็กทิม (2528) ได้อ้างถึงความคิดเห็นของ สุจริต เพียรชอบ และ สายใจ อินทร์พรหม ที่ได้กล่าวไว้ในวิธีการสอนภาษาไทยว่า ในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย แรงจูงใจเป็นสิ่งสำคัญมาก เพราะโดยทั่วไปแล้ว นักเรียนมักจะไม่ค่อย

สนใจเรียนวิชานี้เท่าที่ควร ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่า ภาษาไทยเป็นภาษาของเราเอง ครูภาษาไทยจึงต้องพยายามสร้างสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เป็นสิ่งเร้า เพื่อจูงใจนักเรียนให้สนใจเรียน ตั้งใจฝึกฝนทักษะทางภาษา และมีเจตคติที่ดีต่อภาษาไทย กิจกรรมที่เร้าความสนใจหรือชักจูงใจ ได้ดี เช่นการใช้เพลง รูปภาพ คำประพันธ์ นิทาน และการให้รางวัล เป็นต้น

กฎแห่งผล พรรณี ชูทัย (2522) สรุปความเห็นของ Thorndike ว่าการกระทำใด ๆ ก็ตาม ถ้าเป็นสิ่งที่ดีที่พอใจ คนจะกระทำพฤติกรรมนั้นซ้ำอีก ส่วนการกระทำใดถ้ามีผลไม่เป็นที่พอใจ คนจะเลิกทำพฤติกรรมนั้น ในการฝึกทักษะทั้ง 4 ครูจึงควรให้นักเรียนได้รู้ผลของการกระทำของตนเองอยู่เสมอ โดยการตรวจผลงานและส่งผลงานคืน ให้นักเรียนทราบอย่างสม่ำเสมอ และควรมีความระมัดระวังในการใช้ถ้อยคำติชมผลงานของนักเรียนด้วย

สรุปได้ว่า วิธีสอนซ่อมเสริมทั้ง 2 วิธี ดังได้กล่าวมาแล้วนั้นสามารถแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนที่มีปัญหาการเขียนสะกดคำได้ เพราะหลังจากการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีฝึกสะกดคำ และวิธีสัมพันธ์ทักษะ แล้วปรากฏว่านักเรียนมีคะแนนสูงกว่าก่อนการทดลองทั้ง 2 วิธี

ข้อสังเกต เกี่ยวกับการวิจัยครั้งนี้

1. ครูผู้สอนภาษาไทยรวมทั้งครูผู้สอนวิชาอื่น ๆ ควรจะถือเป็นหน้าที่และความรับผิดชอบโดยตรงที่จะสนับสนุนให้นักเรียนเห็นคุณค่าและความสำคัญของการเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง
2. ครูซึ่งเป็นผู้ที่ใกล้ชิดนักเรียน และได้รับการมอบหมายให้เป็นแบบอย่างของนักเรียน ครูจึงควรเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง และคล่องแคล่วทั้งในเวลาเขียนบนกระดาน และตรวจงานของนักเรียน ดังนั้น ครูจึงต้องหมั่นศึกษาค้นคว้า และทบทวนทักษะการเขียนตลอดจนทักษะการใช้ภาษาด้านอื่น ๆ อยู่เสมอ

3. ในระยะเวลาก่อนเปิดภาคการเรียนใหม่ ครูควรจะได้เตรียมตัวเพื่อให้ประสบความสำเร็จในการสอนเขียนสะกดคำ เช่น รวบรวมคำที่จะให้นักเรียนเรียนตลอดปีมาทำบัญชีเรียงลำดับประเภทของคำ ศึกษารายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับการเขียนสะกดคำ รวบรวมและจัดทำอุปกรณ์การสอนให้พร้อม และเตรียมวิธีการสอนการเขียนสะกดคำไว้หลาย ๆ วิธี

4. การที่จะให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการเขียนสะกดคำ เป็นอย่างตั้น ครูควรจะได้กระตุ้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตลอดจนให้นักเรียนรับผิดชอบ จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร เกี่ยวกับการเขียนสะกดคำขึ้นด้วย เช่น นักเรียนจัดการแข่งขันเขียนสะกดคำในระดับชั้น

5. ครูควรฝึกให้นักเรียนใช้พจนานุกรม เมื่อต้องการศึกษาค้นคว้าคำที่ไม่แน่ใจว่าเขียนสะกดอย่างไร ดังนั้น ครูจึงควรจัดมุมหนังสือในห้องเรียนและวางหนังสือประเภทพจนานุกรม เพื่อให้นักเรียนศึกษาค้นคว้า และทางโรงเรียนควรจัดหาพจนานุกรมเก็บไว้ที่ห้องสมุดอย่างพอเพียงด้วย

6. ครูควรให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำบ่อย ๆ โดยเลือกคำอื่น ๆ ที่ไม่ได้ปรากฏอยู่ในหนังสือแบบเรียนของนักเรียน แต่มีลักษณะคล้าย ๆ กัน อาศัยหลักเกณฑ์เดียวกันมาให้นักเรียนได้ฝึกทำด้วย เพื่อเพิ่มพูนความรู้ให้แก่นักเรียนและในการตรวจแบบฝึกหัดนี้ ครูควรตรวจอย่างละเอียด และแก้ไขคำที่นักเรียนเขียนสะกดผิดให้เห็นอย่างชัดเจน อีกทั้งครูควรนำมาอธิบายในชั้นเรียนด้วย

7. ครูต้องชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจว่าการเขียนสะกดคำในสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ อาจมีข้อผิดพลาดได้ นักเรียนควรพิจารณาอย่างรอบคอบ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการเปรียบเทียบการสอนซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำด้วยวิธีอื่น ๆ ในระดับชั้นอื่น ๆ นอกเหนือไปจากวิธีฝึกการสะกดคำและวิธีสัมพันธ์ทักษะ เพื่อดูว่าวิธีใดจะได้ผลมากที่สุด และแตกต่างกันมากน้อยเพียงใด

2. ควรมีการคิดวิธีการสอนซ่อมเสริมทักษะทางด้านภาษาไทยอื่น ๆ เช่น ทักษะการฟัง การพูด และการอ่าน โดยเฉพาะการอ่าน ซึ่งปรากฏว่านักเรียนยังมีข้อบกพร่องมาก
3. ควรมีการสร้างแบบทดสอบมาตรฐานที่จะใช้วินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียนในด้านทักษะทางภาษาไทยทั้ง 4 อย่าง